31

சுமதிக்கு ஒரு கடிதம்

என் அன்பான சுமதிக்கு.

உன் கடிதம் இப்போது என் கைகளில். இன்று வருமோ, நாளைக்கு வருமோ, என்று வருமோ என என் ஊனும் உயிரும் விழித்திருந்து எதிர்பார்த்த உன் கடிதம் இப்போது என் கைகளில். என் கைகளுக்குள் நீயே இருப்பதா ஓர் எண்ணம். தப்பில்லையே? கடிதங்கள் மனிதர்களின் வேறு வடிவங்கள்.

உனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. வீடு கிடைத்து விட்டது. நம் வீடு பெரிய தெருவை ஒட்டி, தீப்பெட்டி மாதிரி அடக்கமான வீடு. பெரிய சாப்பாட்டு மேஜை அளவுக்கு ஒரு சின்ன முற்றம். இரண்டு அறைகள். பெரிசாய் இருந்தால் கூட்டிப் பெருக்க உனக்குத் தானே சிரமம். சின்னச் சின்ன அறைகள். ஒன்று, நம் நண்பர்களை வரவேற்று உட்கார்த்தி வைத்துப் பேச; உபசரிக்க. மற்றொன்று நாம் உறங்க. உன் வயிற்றுக்குள் இருக்கிற நம் குழந்தையையும் சேர்த்து நம் மூவர்க்கு இது அரண்மனை. தோட்டமும் உண்டு. உனக்கு ரொம்பப் பிடிக்குமே, கிணறும் இருக்கிறது. உன்னைப் போன்ற தண்ணிர் பிசாசுகளுக்குக் காலையும் மாலையும் சேந்திச் சேந்தி விட்டுக் கொண்டு குளிக்க ரொம்ப வாகு. அனுபவி. வீட்டைப் பார்த்தால் தெருத் திண்ணைத் தாத்தாவைப் பார்ப்பதுபோல் இருக்கிறது. வீடு பழசுதான். தோட்டத்தில் கொஞ்சம் மண்ணும் இருக்கிறது. எனக்குத் தெரியும். வந்ததும் வராததுமாக அதில் நீ ரோஜா, மல்லிகை, கனகாம்பரச் செடிகள் வைப்பாய். அவை பொத்துக் கொண்டு முளைத்துப் பூப்பூவாய்ப் புஷ்பித்துத் தொங்கும். உன் கை பட்டால்தான் பட்டமரம் தழைக்குமே...

நீயும் நானும் இல்லறம் நடத்திய அந்தச் சின்னப் புறாக் கூண்டிலிருந்த அத்தனை சாமான்களையும் எப்படிப் புது வீட்டில்

கொண்டு சேர்க்கப் போகிறேன் என்று கவலைப்பட்டு எழுதியிருக்கிறாய். எனக்கும்தான் கவலையாய் இருந்தது. கவலையை விடு. எல்லாம் சுகமாக முடிந்தது. எனக்கு ஒரு நண்பனையும் பெற்றுத் தந்தது.

பரசுராம் சொந்தத்தில் வாடகை வண்டி வைத்திருக்கிறார். நம் வாடிக்கைக் காய்கறிக் கடைக்காரர்தான் பரசுராமை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். மறந்து விட்டேனே. காய்கறிக் கடைக்கார் கேட்டார்.

"அம்மா எப்ப சார் வருவாங்க..."

"இன்னும் நாலு மாசம் ஆகும்."

"அவ்வளவு நாள் ஆவுமா சார்..."

"இப்பத்தானே ஒன்பதாம் மாசம். குழந்தை பிறந்து மூணு மாசமாவது ஆனாதானே இங்க வரமுடியும்..."

"கவலைப்படாதீங்க சார்... ராஜா மாதிரி பிள்ளையோடதான் அம்மா வருவாங்க..." ஆக, கடைக்காரரின் வார்த்தையைக் காப்பாற்றி ராஜா மாதிரி ஆண் குழந்தையோடு வரப்போகிறாயா அல்லது ராணி மாதிரி பெண் குழந்தையோடா, எனக்கு எதுவானாலும் சம்மதம் தான். ரோஜாவாக இருந்தால் என்ன மல்லிகையாய் இருந்தால் என்ன? பூக்களில் என்ன உசத்தி, தாழ்த்தி?

"எவ்வளவு சாமான்கள் தேறும் சார்... கட்டில், பீரோ இருக்கா?" என்றார் பரசுராமன்.

"கட்டில் பீரோ எல்லாம் இல்லை, சும்மா மூன்று மூட்டைச் சாமான்கள். ரெண்டு மூன்று அட்டைப் பெட்டிகள்."

ஐந்து கிலோ மீட்டர் தூரம்தான் இருக்கும். நூற்றுப் பத்து ரூபாய் கேட்டார்.

"ரொம்ப அதிகமாக இருக்கிறதே" என்றேன்.

"ஒரே ரேட். நூறு ரூபாய் குடுத்துடு சார்" என்றார் பல்லில் கவ்விய பீடியும். வாய் வழியாக வழிந்த புகையோடும். ஒப்புக் கொண்டேன். சாமான்களைக் கொண்டு வந்து வண்டியில் ஏற்ற கிளீனர் உதவி செய்வான் என்றும் அவனுக்கு தனியாக ரூபாய் பத்தும் கேட்டார். சரி என்றேன். சொன்னபடி நேற்று காலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

சுமதி, இந்த ஊருக்கு வந்து புதுக் குடித்தனம் தொடங்கிய நாள் உனக்கு நினைவிருக்குமே. இரண்டே இரண்டு பெட்டிகளோடுதான் நாம் வந்தோம். இந்த ஓராண்டு காலத்தில் சிறுகச் சிறுக எவ்வளவு வீட்டுப் பொருள்களைச் சேர்த்தாய். கரண்டி முதற்கொண்டு அரிவாள்மனை வரை எதற்கும் என்னிடம் நீ எதிர்பார்த்து நின்ற தில்லை. அது இல்லை இது இல்லை என்று என்னிடம் ஒரு நாளும் நீ அலுத்துக் கொண்டதில்லை. பக்கத்து வீட்டுக்குச் சென்று, அந்த வீட்டு ஆட்டுக்கல்லில் மாவரைத்துக் கொண்டு, அந்த மத்யான நேரத்தில் நீ திரும்பி வருவதைக் கண்டிருக்கிறேன். நெற்றியில் வெள்ளைப் பாளங்களாகக் கோத்த வியர்வையில்தான் நீ எவ்வளவு அழகாய்த் தோன்றினாய். உழைப்புதானே மனிதனுக்கு அழகைத் தருகிறது; அதிலும் பிறருக்கென்று உழைப்பதில் தானே மனித மேன்மை சுடர் விடுகிறது. அந்தக் கோலத்தில் உன்னை முத்த மிட வேண்டும் எனத் தோன்றும். 'ஐயோ, இந்த மத்தியான நேரத்துல...!' என்பாய் நீ. அந்த ஊற்று சுரந்துக்கொள்ள நேரம் காலம் பார்ப்பதில்லையே.

நீ வாங்கிச் சேர்த்த பொருள்கள் இரண்டு சாக்கு மூட்டைகளை விழுங்கின. மூன்று அட்டைப் பெட்டிகளை நிறைந்தன. பரசுராம் வரும் போது நான் புத்தகங்களைச் சாக்குப் பையில் போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

"இவ்ளோ புஸ்தகங்களா? இதெல்லாம் காசு குடுத்தா வாங்குனீங்க..." என்றார். அவருக்குத்தான் எவ்வளவு ஆச்சரியம். பொம்மைக் கடையைப் பார்த்து வியந்து போகிற குழந்தையைப் போல அவர் இருந்தார். அவர் படித்தவர் இல்லை. அவருக்கு வேன் ஓட்டத் தெரிந்திருக்கிறதே. எனக்கு அது தெரியாதே. ஆகவே இரண்டு பேரும் சமம் என்றேன். மனிதர் என்னமோ போலாகி விட்டார். என் வயசுதான் அவருக்கு. 'பேக்' பண்ணுவதில் எனக்கு மிகவும் ஒத்தாசையாக இருந்தார். டீ வரவழைத்து இரண்டு பேரும், கிளீனர் பையனுக்கும் கொடுத்துச் சாப்பிட்டோம்.

நீ திரும்பத் திரும்ப எனக்கு எழுதி நினைவுப்படுத்தியது மறக்காது. பிளாஸ்டிக் குப்பைக் கூடையையும் துடைப்பதையும் கூட எடுத்துக் கொண்டேன். நீ விரும்பிய நீயே மிச்சம் பிடித்து வாங்கி வந்து மாட்டிய அந்தப் பெரிய கண்ணாடி அல்லவா அது? உடைந்து விடக் கூடாது என்கிற உதப்பல். உடையாமல் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

மூட்டைகள் அனைத்தையும் கட்டி முடித்து வெளியே வரும் போதுதான், அந்தப் பூச்சாடிகளைப் பார்த்தேன். என் பழைய நினைவுகளை அவை கீறிவிட்டுவிட்டன. நான்கு பூந்தொட்டிகள். ஒன்றில் மணி பிளான்ட்டும், ஒன்றில் பச்சையும் மஞ்சளுமான ஒரு வகைக் குரோட்டன்சும், ஒன்றில் பட்டு ரோஜாச் செடியும் ஒன்றில் பெங்களூர் வகைப் பூவும்.

அந்த நாட்கள்தான் எவ்வளவு ரம்மியமானவை. சம்பளம் வந்த மாலையில் நாம் 'ஷாப்பிங்' போய் வரும் போதெல்லாம் மாதத்துக் கொன்றாக நீ வாங்கி வந்த பூந்தொட்டிகள் அவை. உன் சினேகிதிகளின் வீடுகளுக்குச் சென்று ஒடித்துக்கொண்டு வந்து வைத்த செடிகள், அவை. ஒற்றை ஒற்றையாக நட்டு வைத்த செடிகள், இப்போது நீ வந்து பார்க்க வேண்டுமே. பல்கிப் பெருகி விட்டன. ஒற்றைத் தண்டு கிளைத்துக் கிளைத்துப் பல செடிகளாகி விட்டன. காலையும் மாலையும் தவறாமல் நீர் வார்த்து, மொட்டு வைத்த போது 'ஹை' என்று துள்ளி மகிழ்ந்தாயே, ஒற்றைப் பூ அன்று முதல் நாள் பூத்தப் போது நீ அடைந்த ஆனந்தத்தை இப்போது நான் நினைத்துக் கொள்கிறேன். நான் பறிக்கப் போனேன்.

"உஸ்... பூக்களைப் பறிக்கக் கூடாது" என்றாய்.

"உன் தலையில் வைக்கத்தானே" என்றேன்.

"ஊகும்..." என்று மறுத்துவிட்டாய். தெருவில் போகிற பூ ஒன்றை விடாமல் வாங்கி வைத்துக் கொள்பவள்தான் நீ; ஆனாலும் உன்தொட்டியில் நீ வளர்த்த பூவைப் பறிக்க மறுக்கிறாய்.

அந்தப் புறாக் கூண்டிலிருந்து விடை பெறும் போது மனசுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. நம்மோடு வாழ்ந்த வீடல்லவா? அதற்கும் ஒரு முகம் உண்டல்லவா?

பரசுராமன் கொண்டு வந்த வேனைப் பார்த்ததும் எனக்குத் திக்கென்றது. இரண்டாம் நெப்போலியன் காலத்து வாகனமோ என்று தோன்றியது. புதைத்து இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, கல்லறையைவிட்டு எழுந்து வந்ததுபோல் இருந்தது.

"என்னங்க வண்டி இது..." என்று கேட்டேன்.

"வண்டியைப் பார்த்தா ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கும் சார்... இந்த 'மேக்' இப்ப எவன்கிட்ட சார் இருக்கு. சும்மா குந்து..." என்றார். கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு ஒழுங்காகப் போய்ச் சேர

வேண்டுமே என்று அவர் பக்கத்தில் அமரப்போனேன். அப்போது தான் கவனித்தேன். அந்தச் சீட்டில் ஒரு பத்துப் பனிரெண்டு வயசுப் பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“ஒத்திக்கம்மா... ஒத்திக்க சாருக்கு இடம் குடு.”

அது அவர் பக்கமாக ஒதுங்க நான் அமர்ந்து கொண்டேன். ‘என் பொண்ணு சார்’ என்றார். வெட்கப்பட்டுச் சிரித்தது அது. வறுமையும், இல்லாமையும் மனிதர் முகத்தில் எழுதியிருக்கும் பொம்மை மாதிரி இருந்தது அது. ரெட்டைச் சடை. ஏதோ ஒரு சாயம் போன வண்ணத்தில் சட்டையும் பாவாடையும். அழகான குழந்தைதான். உன்னைப் போலவே அரிசிப் பற்கள். கொஞ்சம் பெரிசான கருங்கண்கள். இரண்டே விரல் நெற்றி. குமிழ்ந்து இருக்கும் உதடுகள்.

“படிக்கிறியா...”

“உம்...”

“என்ன — கிளாஸ்...”

“ஆறாம் கிளாஸ்!” பட்டென்று தயங்காமல் பதில் சொல்லிற்று. சூட்டிகை.

“இது எங்க போறது?” என்று பரசுராமனைக் கேட்டேன்.

“இதும் பெரியம்மா வீட்டுக்குப் போறது சார்... உங்களைக் கொண்டு போயி தில்லைக்கேணியில் உட்டுட்டு அப்படியே பட்டாளம் போணும்!”

“பள்ளிக்கூடம் போலியா.”

அவர் ஏனோ பேசவில்லை. அந்தப் பெண்தான் பேசினாள்.

“பொஸ்தகம் வாங்கித் தந்தாதானே பள்ளிக்கூடம் போறதுக்கு...”

நான் அவரைப் பார்த்தேன்.

“பச். பொட்டைக் குட்டிக்குப் படிப்பு என்னத்துக்கு சார்” என்றார்.

வண்டி ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆமாம். ஊர்ந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாகப் போகலாமே என்றதுக்கு, ‘பிரேக் மக்கார் பண்ணுது சார், அது ஒண்ணுதான் நம்ம வண்டில பேஜார்’ என்றார் அவர். சைக்கிளில் சாதாரணமாக மிதித்துக் கொண்டு வருபவன்கூட

எங்களைக் கடந்து, திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, போனதுதான் என்னவோ போலிருந்தது. வண்டி வாழைப்பழக்கடை வரிசையைக் கடந்த போது, பரசுராமனை ஓரம் கட்டி நிறுத்தச் சொன்னேன்.

கஸ்தூரியை இறங்கச் சொன்னேன். எதுக்கு சார் என்றார் பரசுராம். 'நீ இறங்கி வாம்மா!' என்றதும் அவள் இறங்கிக் கொண்டாள். அங்கு ஒரு புத்தகக் கடை இருக்கும். கணக்கு, விஞ்ஞானம் தவிர மற்ற புத்தகங்கள் கிடைத்தன. வாங்கிக் கொடுத்தேன். அந்த இரண்டு புத்தகங்களும் ஆக பதினைந்து ரூபாயை அந்தப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்து, 'இதை வைத்து வேறு கடையில் வாங்கிக் கொள், அப்பா கேட்டால் கொடுக்காதே...!' என்றேன். வண்டியை விட்டு இறங்கி வந்து என் பக்கத்தில்தான் நின்றிருந்தார் பரசுராம். 'எதுக்கு சார் இதெல்லாம்...' என்று கேட்டார். நாக்கு தழுதழுத்தது அவருக்கு. கல்லூரிக்குப் போக வேண்டும் என்கிற ஆசை இருந்தும், பள்ளியோடு உன் படிப்பு தொடராமல் போன ஆசை நஷ்டத்தை என்னிடம் நீ சொல்லி வருந்தியதை நான் மறக்கவில்லை.

மூட்டைகளையும், பெட்டிகளையும் எல்லோருமே சுமந்து கொண்டுபோய் அறைகளில் வைத்தோம். காலையிலிருந்து சாப்பி டாமல் இருந்ததை வயிறு அப்போதுதான் எனக்கு நினைவுறுத்தியது.

'வாங்களேன்... காபி சாப்பிடலாம்' என்று கூப்பிட்டதற்கு 'வேணாம்... சார், வேணாம் சார்' என்றார் அவர். வெட்கப்படும் போது பெண்களைக் காட்டிலும் ஆண்கள் கவர்ச்சிகரமாகி விடுகிறார்கள். வற்புறுத்தி அழைத்துப் போனேன். முதலில் தோசை. எனக்கு அதுவே போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் சாப்பிட வேண்டும் என்பதற்காகக் கூடப் பரோட்டாவும் சாப்பிட் டேன். அந்த மூன்று பேரும் கூச்சத்தோடும், வெளித் தெரிகிற மகிழ்ச்சியோடும் சாப்பிட்டார்கள். சுமதி! பிறர் மகிழ்ந்து சிரிப்பதைப் பார்ப்பதே மனசுக்கு இன்பம் தரும் அனுபவம்.

உண்டு முடித்து, ஓட்டலின் குட்டி மாதிரி ஓட்டலுடன் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் பெட்டிக்கடைக்கு வந்தோம். 'உங்களுக்கு என்ன பீடி' என்றேன் பரசுராமனிடம், 'அதெல்லாம் வேணாம்' என்றார். 'பரவாயில்லை சொல்லுங்க' என்றேன். மீண்டும் 'ஐயோ வேணாம் சார்' என்றார் அவர். கஸ்தூரி, அப்பா புகைக்கும் பீடியின் பெயரைக் கூறிற்று. ஒரு கட்டும், தீப்பெட்டியும் வாங்கிக் கொடுத்தேன், வாங்கிப் பையில் போட்டுக் கொண்டார்.

வீட்டுக்கு வந்தோம். அவர் பேசியபடி, வண்டிச் சத்தம் நூறும், உதவி ஆளுக்குப் பத்தும் கொடுத்தேன். ஏனோ குனிந்த தலையோடு வாங்கி, 'ரொம்ப நன்றி சார்' என்று கூறி விட்டுப் போனார். கஸ்தூரி தலையாட்டி விடை பெற்றாள். மணிக்கூண்டுக் கடிகாரத்தின் முள்களைப் போன்ற இரட்டை ஜடை இப்படியும் அப்படியும் ஆடியது.

வண்டி பெரும் சத்தத்தோடு புறப்பட்டுப் போனது கேட்டது. அறையில் ஜன்னல் இருந்தது. காற்று தயக்கமில்லாமல் வரும், போகும். சுமதி, அந்தப் புறாக்கூண்டுப் புழுக்கமும், அவஸ்தையும் இனி உனக்கும் குழந்தைக்கும் இல்லை. உடன் நல்ல ஃபேன் வாங்கிப் பொருத்திவிட வேண்டும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, கஸ்தூரி திரும்பி வந்தது.

"என்னம்மா?" என்றேன்.

"அப்பா இதை உங்ககிட்ட கொடுத்துட்டு வரச் சொல்லிச்சு" என்றவாறு சில ரூபாய் நோட்டுகளைக் கொடுத்தது. எண்ணிப் பார்த்தேன். அறுபது ரூபாய் இருந்தது. ஐம்பது ரூபாய் மட்டும்தான் அவர் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். பேசியது நூறு ரூபாய்.

"வாடகை அதிகமா கேட்டுடிச்சாம் அப்பா. மன்னிச்சுக்கச் சொல்லுச்சு..." என்றது அது, திக்கித் தடுமாறிக் கொண்டு. லேசான வருத்தமும், கூச்சமும் அந்தக் குழந்தையின் முகத்தில் தெரிந்தது.

"பரவாயில்லேம்மா... எனக்கு அம்பது ரூபாய் பெரிய விஷயமில்லை. வச்சுக்கச் சொல்லு..." என்று திருப்பிக் கொடுத்தேன்.

"ஊகும்' என்று உன்னை மாதிரியே தலையசைத்துச் சொல்லிவிட்டுப் பின் நகர்ந்து கொண்டது.

"நல்லா படிக்கணும். என்ன உனக்கு எப்போ, எது தேவையானாலும் என்கிட்டவா" என்றேன்.

'சரி என்றது அது. தலையைக் குனிந்து கொண்டது.

"எதுக்கு இப்போ அழறே..." என்றேன் நான். அது பதில் சொல்லாமல் ஓடிப்போய்விட்டது.

சுமதி, உன்னைவிடச் சிறப்பாகச் சமைக்க இந்த ஓட்டல்காரர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் நீ எனக்கு ஊட்டிய உணவில் இருக்கிற உள்ளார்ந்த அன்பு, காதல் — ஓட்டல் உணவுகளில் எப்படிக் கிடைக்கும்? சுமதி... மாலை

வேளைகளில் நீ வைத்து வளர்த்த இந்தச் செடிகள் ஏனோ வாடிப் போகின்றனவே ஏன்? இந்தப் புது வீட்டில் நீ இல்லாமையால் ஒலி எழாத கிணற்று ராட்டையும், காய்ந்து போன துவைக்கல்லும் என்னை இம்சிக்கின்றன.

திருவல்லிக்கேணியில், மனிதர்களைக் காட்டிலும் மாடுகளே வீதிகளில் சுதந்திரமாக உலவுகின்றன. இவை மனிதர்களோடே இருந்து முட்டுகிற தங்கள் பூர்வ குணங்களை இழந்து சாதுவாகி விட்டன. வண்ணச் சுவரொட்டிகளைத் தின்று பசியாறுகின்றன. எனினும் வெள்ளையாகவே பால் கறக்கின்றன.

சிரிப்பாய்; சிரி, குழந்தையோடும், பரவசம் பொங்குகிற முகத் தோடும், பால் வாசனை தங்கியிருக்கிற உடம்போடும் என்னிடம் வரும் நாள், என்று வரும் என எதிர்பார்த்திருக்கும்.

உன்,

கிருஷ்ணமூர்த்தி

பின் குறிப்பு: 'அண்ணி என்னைக் கண்ணே வரும்?' என்று பரசுராமன் நேற்று வந்து கேட்டுவிட்டுப் போனார். கஸ்தூரி உன் போட்டோவைப் பார்த்து, 'ஹை... ரொம்ப அழகா இருக்காங்களே' என்கிறது... ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கூடம் போகிறாளாம். ஆக, உலகமே உன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது, தாயே!

1985